

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **R. K.**, zastoupené Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem K. Sliwky 126/18, Karviná-Fryštát proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2006, č. j. 58 Ca 18/2005 - 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2006, č. j. 58 Ca 18/2005 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým soud pro vady řízení zrušil jeho rozhodnutí ze dne 1. 4. 2005, č. j. DSH/2633/05/HA. Tímto rozhodnutím stěžovatel z důvodu podaného odvolání žalobkyně změnil jednu větu odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Orlová, odboru dopravy ze dne 19. 1. 2005, č. j. OD/PŘ/467/04/OŽ, kterým žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za porušení ustanovení § 4 písm. a), písm. b) a § 53 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů a byla jí uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní („s.ř.s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Uvádí, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu a protože v daném případě zjistil v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozpor v označení strany kola vozidla (záměna pravého předního kola za levé), napravil tuto

chybu a pokud dále konstatoval, že „ostatní části výroku a odůvodnění rozhodnutí zůstávají beze změny“, pouze tím zdůraznil, kterých pasáží se změna týká.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti považuje napadený rozsudek krajského soudu za věcně správný, neboť podle ustanovení § 59 odst. 2, 3 zákona č. 76/1967 Sb., správního řádu může odvolací orgán napadené rozhodnutí změnit, potvrdit a zamítnout odvolání anebo je zrušit. V daném případě tedy stěžovatel rozhodl nepřipustným způsobem.

Žalobkyně navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že jediná námitka se týká toho, že krajský soud chybně vyhodnotil možnosti, které má odvolací orgán v rámci svého rozhodování, tzn. že ve skutečnosti mohl rozhodnout tak, jak v daném případě učinil. V tomto řízení tedy není učiněna spornou otázka skutkových okolností projednávané věci

Z obsahu napadeného rozsudku krajského soudu k tomu plyne, že tento soud shledal vadu řízení spočívající v rozhodnutí stěžovatele, konkrétně v tom, že odvolacím rozhodnutím byla provedena změna odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jakkoliv soud připustil, že bylo možno podat odvolání jen proti odůvodnění správního rozhodnutí, mohl stěžovatel podle ustanovení § 59 odst. 2, 3 správního řádu napadené rozhodnutí změnit, zrušit nebo odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit, dospěl zároveň k závěru, že „z citovaného ustanovení však není možno dovodit, že by odvolací orgán mohl rozhodnout tak, že ponechává výrok napadeného rozhodnutí nebo jeho část beze změny.“

K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že podle ustanovení § 59 správního řádu z roku 1967 platilo následující:

„(1) *Odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.*

(2) *Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*

(3) *Odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán.“*

Ve svých úvahách vycházel zdejší soud z toho, že správní řízení tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí proto lze odstranit v řízení odvolacím. S tím také počítá institut změny rozhodnutí v odvolacím řízení, v němž odvolací orgán podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě vady odstraní. Není tedy vázán jen důvody podaného odvolání a může rozhodnutí změnit, shledá-li k tomu důvody. K tomu z judikatury zdejšího soudu (rozsudek ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, in: č. 5/2003 Sb. NSS) plyne, že rozhodnutí o odvolání tak jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí musí odpovídat zákonu (§ 46 cit. zákona). Výrok rozhodnutí odvolacího orgánu proto musí obsahovat základní náležitosti správního rozhodnutí; jeho

výrokem je rozhodnutí o tom, zda se výrok prvostupňového rozhodnutí potvrzuje a odvolání zamítá, či zda se tento výrok mění (a jak). *„Pokud tedy ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu předpokládá, že odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí, jedná se o tři možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují. Pokud některé z nich odvolací orgán spojí, jde o rozhodnutí nesrozumitelné, trpící logickým rozparem. Není tedy možné v odvolacím řízení současně zamítnout odvolání a prvostupňové rozhodnutí v jeho výroku změnit.“*

V projednávané věci je nicméně situace poněkud odlišná, jelikož stěžovatel v postavení odvolacího orgánu nezměnil výrok prvostupňového rozhodnutí, nýbrž toliko jeho odůvodnění. Ze srovnání prvo- i druhostupňového správního rozhodnutí tak bez jakýchkoliv pochyb plyne, že jejich výroková část je identická, a zmínka o změně napadeného prvostupňového rozhodnutí je jasně vymezena ve vztahu k přesně označené části odůvodnění (*„V odůvodnění na str. 4 odst. 5 se počátek věty začínající: „Levé přední kolo vozidla po zastavení bylo...“ mění na „Pravé přední kolo vozidla po zastavení bylo...““*). Následné konstatování, že *„ostatní části výroku a odůvodnění rozhodnutí zůstávají beze změny“*, na shora uvedené srozumitelnosti a jednoznačnosti tohoto rozhodnutí nemohou nic měnit.

Lze tak konstatovat, že se stěžovatel dopustil značné neobratnosti při formulaci svého rozhodnutí, jelikož je zřejmé, že daleko vhodnější v daném případě bylo ve výroku zamítnout odvolání a potvrdit prvostupňové rozhodnutí a na zmíněnou chybu a zjevnou nelogičnost následně upozornit toliko v odůvodnění. Toto pochybení však podle názoru Nejvyššího správního soudu ještě nedosáhlo takové intenzity, aby vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, pro kterou bylo lze je zrušit jako nesrozumitelné podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Byť tedy zdejší soud rozumí důvodům, pro které se k této alternativě posouzení věci přiklonil krajský soud, tyto důvody nesdílí. Rozhodnutí stěžovatele je totiž srozumitelné a přezkoumatelné a zmíněnou změnou odůvodnění stěžovatel nikterak nezasáhl do práv a povinností žalobkyně, neboť z tohoto rozhodnutí je jasně patrné, že se jedná o rozhodnutí zamítavé a předmětná změna se týká toliko zjevné a marginální nepřesnosti, obsažené v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud za těchto okolností konstatuje, že shledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., a proto ho zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 s. ř. s.). V dalším řízení se krajský soud zaměří na nápravu vytýkaného pochybení, tedy žalobu meritorně projedná.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud pojedná v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu